

SIEN JENSEMA zestig jaar

Een Groninger boerendochter schreef in haar eigen taal over haar eigen volk

Het moet een groot besluit voor haar zijn geweest, toen — nu dertig jaar geleden — Sien Jensema er toe overging om de ouderlijke boerderij te verlaten en in Den Haag te gaan wonen om de colleges van de dichter Albert Verwey te gaan volgen. Zij voelde zich toen als nu een Groningse in hart en nieren. Ze had heel haar jeugd op het platteland doorgebracht en was thuis in het dorp Stedum, waar haar vader — de heer J. D. Jensema — gezeten landbouwer en burgemeester was.

— Maar als je een vrouw van tegen de dertig bent en je zit op een boerderij, waar eens je broers de baas zullen zijn dan ga je denken over je toekomst en dan probeer je er iets van te maken. Dat was de enige reden, waarom ik inder tijd uit Stedum ben weggegaan. Mijn hart hangt nog altijd aan Groningen. Eens in de vijf of zes we-

ken ga ik naar mijn geboorteplaats mijn moeder, die nu acht en tachtig is, opzoeken. Ze is gelukkig nog heel flink en daarom maak ik altijd graag de lange reis met mijn autootje. Zo blijft het contact met Groningen levend.

Sien Jensema, de Groninger schrijfster, die 10 oktober aanstaande zestig jaar wordt, vertelt me dit op haar rustige, kalme manier. Zij is ook uiterlijk de dochter van het Groninger boerenland gebleven zonder enige bohème-allure. Ik heb haar opgezocht in haar woning De Valge (Gronings woord voor hooggelegen bouwland), waar zij woont met mejuffrouw E. A. Reus, die het vermeerderingsbedrijf van pluim-

SIEN JENSEMA

vee leidt. Want Sien Jensema leeft te midden van pluimvee — er liepen toen ik er was duizend kippen en hanen rond — haar drie pony's („ik heb altijd paarden om me heen gehad”), en haar twee honden.

— We zijn hier eigenlijk min of meer toevallig terecht gekomen. In 1937 heb ik dit huis met anderhalve bunder gekocht en het huis laten verbouwen om er 's zomers te zijn. We waren er in de Meidagen van 1940 en zijn er toen maar gebleven en niet naar Den Haag teruggekeerd. In de oorlog hadden we een koe en wat kleinvee en daarna ontstond dit bedrijf van juffrouw Reus, die onderwijzeres is geweest, maar hier helemaal in opgaat.

Sien Jensema praat graag over anderen en haar omgeving, maar als het over haar werk gaat dan is ze de bescheidenheid zelf. Op mijn vraag, hoe ze er toe kwam te gaan schrijven antwoordt zij:

— 't Kwam zo vanzelf. Ik ben op de Meisjesburger geweest in Groningen toen juffrouw Eldering er nog directrice was en kwam toen op de boerderij terug. Later heb ik lessen en wat leiding gehad van Herman Poort en op

een gegeven ogenblik heb ik eens een paar gedichtjes gestuurd naar het Maandblad Groningen. Jelle Dijkstra nam er iets van op en gaf me enkele wenken om tenslotte te zeggen: „Waarom schrijf je niet iets in Groninger proza?” Zo ben ik er toe gekomen en later heb ik bij prof. Verwey heel wat geleerd. Ik heb er zelfs de kandidaatscolleges mogen bijwonen, waar ik onder meer Potgieter heb leren waarden.

„Waarom bent U altijd in het Gronings blijven schrijven?”

— Omdat je in het dialect de dingen zo goed kunt zeggen. Soms veel beter dan in het beschaafd Nederlands dat vlakker is en minder karakteristiek. Dat merk ik vooral nu ik bezig ben met mijn nieuwe boek „Oelenspaigel in de Ommelanden”, dat als alles goed gaat het komend voorjaar zal verschijnen.

De Groninger Oelenspaigel

Van deze Oelenspaigel is al het een en ander gepubliceerd in het Groninger Maandblad en Het Swieniegeltje. Sien Jensema heeft aan haar werk een diepe bronnenstudie laten voorafgaan en is daar eigenlijk nog mee bezig, zoals mij tijdens ons gesprek bleek. Ze heeft het wezen van de Uilenspiegel trachten te benaderen om het in Groninger omgeving en naar Groninger aard te transponeren.

— Die platte volksverhaaltjes zijn we toch eigenlijk wel te boven.

Deze uitlating typeert de opvatting van de schrijfster over haar nieuwe werk, waarnaar de velen, die Berend Kopstubber, De Edema's en Hidde Betuun hebben gelezen, zeker met verlangen zullen uitzien.

't Kwam zo vanzelf

Sien Jensema is een schrijfster, die met litterair verantwoord werk toch een groot publiek heeft gekregen. Zij heeft daarmee het Gronings een onschatbare dienst bewezen en het had dan ook aller instemming toen zij hier voor met de Culturele Prijs der provincie Groningen werd geëerd. Dat was een der weinig gelegenheden, dat zij in het licht der openbaarheid trad. Iets waar ze eigenlijk niet van houdt.

Liever zit ze in haar houten schrijvershuisje op haar eigen terrein, dicht bij het huis maar vrijwel geheel geïsoleerd. Daar ontstaat haar zorgvuldig voorbereid werk, dat straks de wereld in zal gaan en daar leeft zij in haar eigen gedachtenwereld haar eigen leven.

In Garderen heeft deze Groninger schrijfster de omgeving gevonden, waar zij zich gelukkig voelt en vanwaar zij toch met sterke banden aan haar geboorteland verbonden blijft.

— We zijn al in drie jaar niet met vakantie geweest, omdat we er eigenlijk geen behoefte aan hebben.

„Bent U 10 oktober ook hier?”

— Nee dan ben ik er niet. Die dag gaan we ergens anders heen. Niet naar Groningen.

Maar die dag zullen toch velen de behoefte hebben de zestigjarige schrijfster geluk te wensen om haar te laten blijken hoezeer zij haar en haar werk op prijs stellen.

JAN UBINK.